

COĞRAFYA KADERSE...

Yaşlı dünya bütün bir bilgeliği ile insanların her türlü vahşetine katlanmaya sessizce devam ediyor. Ve insanı üzerinde gezdirerek geleceğe taşımak için bağrında yetiştirdikleri ile sınırsızca besliyor. İnsan ise onu bile yok edecek adımları atmaktan asla çekinmiyor, ürkmüyor.

Dünya bir cihan savaşının eşiğinde duruyor. Eski Dünya nefesini tutmuş halde yerinde durmak istiyor. Bizi bütün benliği ile izliyor, hayretle dolu bakışlarla sınıyor.

Vahşet bugün Ukrayna'da yaşanıyor. İnsanlığın geri kalanı ise kimin silahı yoksa ona silah satıp cebini doldurma telaşından kendini alıkoyamıyor. Kimse akılla, ızanla, hakça paylaşım razı değil. Merkez ülkeler olarak görülen; savaştan, kandan beslenen dünyanın düzen kurucuları, insanlığı yok etme pahasına varlıklarını sürdürebileceklerini sanıyorlar. Güçlü edebiyat, güçlü birikimler silahı eline geçirenleri durdurmakta yetersiz kalıyor. Bütün bu gerçekliğe rağmen biz ülkemiz ve insanlık için iyiliklerin yeşermesi adına üretmeye devam etmeliyiz. İyiliğin ve güzelliğin yeryüzüne, eski dünyaya hâkim olması için çaba göstermeliyiz. Sevgi dili Türkçenin bütün insanlığın ruhuna tesir etmesi için uğraşmalıyız. İnsanlığın derin yaralarını ancak bu kadim dil sarabilir. Büyük Yunus'u çıkaran bu dil yunusça sevgiyle dünyayı sarmalayabilir. İnsanlığın asıl şimdi buna ihtiyacı var. Türkçe yazarlar, Türkçe düşünenler insanlığa ihtiyacı olan bu sevgiyi cömertçe sunmalılar.

Bunu başarmanın yolu ortak bilgi birikimlerini deneyimleyerek farklı ve yeni metotlar geliştirmekten geçiyor. Bilgiyi yadsıyarak kendimize zarar vermekten başka deneyime sahibi olamayız. İnsanlığın bu merkezi coğrafyasında "Merkez Ülke" olmaya doğru bu kadim dilin erdemleriyle ulaşabiliriz. Coğrafya kaderse bu kaderin yüklediği işlevi omuzlamak hepimizin görevi olmalı. Dünyamızda tarihin derinliklerinden gelen birikimlerin vatanı olan Anadolu'da tüm insanlık için bir umut ışığı parlamakta. Bunun yalnızca siyasal, söylemlerle güçlendiremeyiz. Her alanda olduğu gibi sanat ve edebiyatla bu ışığı tüm evrene yayabiliriz. Yunusları, Mevlanaları çıkaran bu topraklar, bu medeniyet, vahşeti durdurup sevgiyi ve adaleti yeniden tahkim edebilir. Bu güç ülkemizde var. Tüm dünyadan akın akın bu ışığa sığınma ihtiyacı bu gücün açık işareti. Edebiyatımız bundan geri de kalmamalı. İnsanlığın nerede bir vahşete tanıklığı varsa diliyle o yaraya merhem olmalı. Acıyı dindirmek için kalemlerimize kan yerine mürekkep çekmeliyiz. Bırakın kandan başkaları besleniyor olsun. "Bize düşen aydınlık geleceğe doğru yürümek."

Akalemler bu geleceğe ışık tutmak çabasından başka bir şeyin adı değildir.

akalemler

- Yüksel AKÇAYIR
"Okumak ve Yazmak Üzerine"
- İlkey COŞKUN
"Kılıcını Kuşanır Zaman"
"Önce Zambakları Çaldılar"
- Esra DUYAR
"Bit"
- Kıymet KALFAT
"Kibirsiz Merhametliler"
- Hızır İrfan ÖNDER
"Gurbete Sitem"
- Kübra KIZILTOPRAK
"Cevapsız Bazı Kalpler"
- Ilgar FEHMİ
"Aklıma Ölüm Düşer"
- Burhan KALE
"Sessiz Dervişlerin Dili"
- Ali TACAR
"Kör İleş-medik leri mizden misiniz"
- Işık TEKİN
"Ölümde Var Bu Dünyada"
- Selin Meriç ÜNAL
"Vazgeçmek te Sevdaya Dâhil"
- Ayşe ALGÜN
"Hiçlik Makamı"

OKUMAK VE YAZMAK ÜZERİNE BİR DENEME

Yüksel AKÇAYIR

Yazmak için okumak gerek. Ya da her yazar aynı zamanda sağlam bir okuyucudur. İyi bir okuyucu olamayan yazar kalıcı ve iyi bir yazar da olamaz. Ancak insan sadece yazar olmak için okumaz. Okumayı gerektiren birçok ihtiyaç ve cazibe vardır.

İnsanı okumaya yönelten en güçlü mıknatıs, bedii zevkin tatmini olsa gerek. Bu sebeple okuyan insan için yaş ve ortam da önemli değildir. Her yaş ve her şartta okuyabilir.

Önem derecesine göre ikinci sırayı öğrenme iştiağı alır. Tecessüs öğrenmeyi, öğrenme okumayı tetikler. Öğrenme aşkının bir sonrası da araştırma merakıdır muhtemelen. Bir konuda araştırma yapmak için çok sayıda bilgi kaynağına göz atmak gerektiği aşikârdır.

İyi bir yazar aynı zamanda kelimelerle arası iyi olan insandır. Sözcük dağarcığı en geniş olan kişilerse en çok okuyanlardır.

Yazmak iyi bir fikirmeyi ve düşünce geliştirme ve hatta tek çaresi de zamanı değerlendirmek ve okur. Okuma çevreyi rağbe sebep olmayan en teBuda insanı cezbeden bir

Yazar hayal kurguUfkunu da sürekli genişUzarlara bakmanın ve menin yolu da okumadan

Her insan iyi bir gu ve düşüncelerini düzmeyi arzular. İyi konuşan-merkezi olurlar. Dinleyen-tekrarlarına düşmeden fikrini sade ve net ifade eden kişiler iyi konuşmacılardır. Okumayan bunu nasıl becerirsin?

Olayları kavrama, analiz etme, sentezlere erişme herkesin becereceği şeyler değildir. Bir durumu yorumlamaksa anlamadan, analiz etmeden, akılcı sentezlere ulaşmadan mümkün olamaz. Bu da okumayı gerektiren temel sebeplerdendir.

Okumanın gereğini kavrayan insan nasıl okuyacağını da bilmek durumundadır. Çünkü okumak kurlsız ve düzeysiz bir etkinlik değildir. Bilinçli ve hazırlıklı olmayı zorunlu kılar. Başlamadan önce kitabın başlıklarını, alt başlıkları, endeks listesini, yazarın önsözüyle yayın evinin arka kapaktaki takdim yazısını gözden geçirmek gerekir. Bu inceleme bize hangi kanala gireceğimiz ve hangi denizde yüzeceğimizin ipuçlarını verir. Kitabın ana çatısını ortaya çıkarmak ya da “röntgenini çekmek” anlama ve kavramaya dair iyi bir çözüm yoludur. Yazarın mesajını yakalamak da okumanın amacına ulaşmasına yardımcı olacaktır.

Yazar aynı zamanda bir münekkittir. Okuduğunu da tenkit gözüyle okur. Zira hiçbir yazı ve hiçbir yazar mükemmel değildir. Bu sebepten de okuyucu ön yargısız ve ön koşulsuz olmak zorundadır. Çünkü tenkidin olmadığı yerde tekâmül olmaz.

Tam bir dikkat ve kavrayışın olmadığı okuma iyi bir okuma değildir. Öğrenerek, fikrederek ve yargılayarak okumalı. Konfüçyüs derki:

Yazar aynı zamanda bir münekkittir. Okuduğunu da tenkit gözüyle okur. Zira hiçbir yazı ve hiçbir yazar mükemmel değildir. Bu sebepten de okuyucu ön yargısız ve ön koşulsuz olmak zorundadır. Çünkü tenkidin olmadığı yerde tekâmül olmaz.

üretmeyi, tasavvur etmeyi gerektirir. Bunun okumaktır. Birçok insan hoşça vakit geçirmek için hatsız etmeyen ve kirlilimiz eğlence şeklidir. başka unsurdur.

su geniş olan insandır. letmeye ihtiyaç duyar. görüş alanını genişletgeçer.

konusmacı olmayı, duygün ve doğru ifade etlar, toplumda cazibeleri sıkmayan, kelime

A•KALEMLER

Düşünmeden okumak köreltir,
Okumadan düşünmek yanıltır,
Düşünmeden öğrenmek faydasız,
Öğrenmeden düşünmek tehlikeli...

Eski zamanlarda okumaya kitap bulmak zorken bu günün teknik imkânları içinde ne okuyacağını seçmek daha da zorlaşmıştır. Her cepheden bilgi ve yayın bombardımanı altındayız. Oysa “insan abur cubur şeyleri yiyerek nasıl midelerini bozarsa, abur cubur şeyleri okuyarak da beynini ve ruhunu öyle bozar.” (Bacon)

İnsan okumak için seçici olmak zorundadır. Hatta bilgisine itimat ettiği, kendisini kanıtlamış insanlardan seçme konusunda yardım almalı. Ayrıca daha önce okuyanların yorum ve değerlendirmelerini de hesaba katmalı.

Ülke ve dünya çapında kendini ispatlamış yazarların eserlerinden başlamanın doğru olacağı düşünülür. Tam ve sağlam bilgilere erişmek için iyi kitabı seçmek ve okumak gerek. Gazete ve dergilerle yetinmek de bizi yazar yapmaz. “Gazeteler insanı çeyrek, dergiler ise yarım yapar.” (Montaigne)

Sadece okumak mı insanı yazar yapar yahut yazmayı teşvik eden başka saikler yok mudur? Ya da insan niçin yazar?

Elbette ki bütün yazarlar aynı amaç ve sebep üzerinden kaleme sarılmamışlardır. Yine de dünyadaki bütün yazarların ortak yazma sebepleri mevcuttur: Özgür olmak, kendine bir hür alan yaratmak, orada içine hapsolmuş dışı vuramadığı duygu, düşünce ve tasavvurlarını serbestçe kayda geçmek. Sezgilerini, keşiflerini, bilgilerini yani iç basınç öğelerini tatmin etmek insanı yazmaya mecbur kılar.

Tiryakiye keder ve neşeyi çağrıştıran her şey nasıl sigarayı hatırlatırsa mutluluk ve acıya dair her şey de yazarı kaleme doğru çeker. Seveda, ayrılık, ıstırap, keder, sevinç, alkış, para, onur vb. her şey yazmaya zorlar. Zamanın ve mekânın sınırlarını aşma sevdasına tutulmayan insanlar yazar olamamaktadır.

“Yazmaya sevk eden dört saik vardır: Bencillik, estetik heyecan, tarihi dürtü ve siyasi amaç.” (George Orwell) diye ifade edenler de vardır.

Nasıl yazmalı?

Ne yazacağını bilmek kadar, nasıl yazacağını bilmek de önem arz eder: Önce cesur olmalı. Kendinden şüphe eden yazar yaratıcı olamaz. Yazma öncesi sancısını uzun yaşamamak için hemen başlamalı. Bilmeli ki yazının ilk hali berbatır. Bunu bilerek ve durmadan yazmalı, yazdığını tekrar tekrar incelemeli. Her seferinde fazlalıkları atmalı. “Yazdığınız bir yazıyı her okuyuşunuzda bir şeyler silmiyor ve habire eklemeler yapıyorsanız iyi bir yazı yazmamışsınızdır.” (Fuzuli)

“Cesur olun, her şeyi deneyin. Sözcüklerin kusursuzluğundan çok içeriği esas alın.” (Joyce Carol Oates)

“Büyük bir kitap yaratmak istiyorsanız, büyük bir tema seçmelisiniz.” (Herman Melville)

“Yazarın gözyaşı yoksa okurun da yoktur, yazarın sürprizi yoksa okurun da yoktur.” (Robert Frost)

“Doğrudan konuya girin, risk alın. Sonuç kötü olabilir ama iyi bir şey yapmamın tek yolu budur. Yazar olmayın, yazma eyleminin kendisi olun.” (William Faulkner)

“Esin için bekleyemezsiniz, bir çomakla peşine düşmeniz gerekir.” (Jack London)

“Gerçek özgünlük yeni bir tavırla değil yeni bir tasavvurla oluşur.” (Edit Wharton)

Özetle yazar, korkusuz, pervasız ve çalışkan olmalıdır. Büyük düşünmeli yılmamalı. Yazmayı bir yaşama biçimi haline getirmeli. Tasarlamayı, planlamayı, hayal kurmayı, kurgu yapmayı, tasavvur etmeyi durmadan denemeli ve yazmalı. Kimsenin basit bir taklidi olmadan kendini yazmalıdır. Okumak, öğrenmek, yorumlamak düşünme ve yazmak. Galiba bu işin kaderi bu. Konfüçyüs derki:

Düşünmeden okumak köreltir,
Okumadan düşünmek yanıltır,
Düşünmeden öğrenmek faydasız,
Öğrenmeden düşünmek tehlikeli...

Kılıncını Kuşanır Zaman

1

vaktin bakiyesi kılıncını kuşanmışken
kurul yanına, hohlayıp içindeki aynalara
çok kez ağrı duyan yüreğin terkisinden
imrendiğin sevinç varsa yükün yanında

kuş uçar balık yüzer, sızıları çırpınacaktır
değil mi hep bir ağızdan biliyorduk hikâyesi
darıları serpip su tasını hazırlayacaksın asıl
tavukları içeri alıp gülümseyen yalnızlığında

2

varlığın anahtarı evrenin devinimindedir
rahvan at misali damarlarda kan koşturan
insanı bağlayan güç Hz. Âdemden beridir
toprağa doğru akış ikamet gösterecektir

güneşte ve ayda geçip gidiyor bak zaman
içinden yutkunuyor hep bir ağızdan nefes
biliyorduk suyun ağrısı kaynamada bir sırdır
felsefesi "*varlık hep bir varolanın varlığıdır*" *

** Heidegger*

İlkay COŞKUN

17.04.2022

Benim başıma nasıl gelebilirdi böyle bir şey? Başıma geldi dediysem gerçekten sıçramak için benim saçlarımı seçen bitlerden bahsediyorum. Bitlendiğim gün olağanüstü hal geldi evin başına. Alarm durumu. Ne var bunda canım her çocuk bitlenebilir, demeyin. Temizlik annemin kırmızıçizgisi sonuçta. En önemli ve başarılı sanatı. Ben de onun pir-ü pak başyapıtı. Gurur kaynağına halel geldi kadıncağızın. Başını ellerinin arasına aldı. Vay anam vay. Zılgıt dediğin böyle çekilir. Herkes bitlenebilir ama bula bula dünya temizlik kraliçesi Neziha'yı mı buldular olmaz olası Allah'ın cezaları? Olamaz, imkânsız. Ama oldu işte. "Temizlere daha çabuk bulaşıyormuş." Diye teselli etti yengem. Yani derdimizin büyüklüğünü anlayın; eltisi teselli etti annemi. Nereden laf sokup canını sıkırsa diye kitaplardan hesap beğenen, eltilik müessesesini dünyaya tanıtabilecek olan yengem.

Başka evlere göre bizim ev zaten olağanüstü temiz ve düzenli ama bu başka türlü olağanüstü hal. Okula gidemiyorum. Zaten bana oradan geldi. Anneme göre kesin pasaklı oğlanlardan geçti. Kardeşlerimi benden köşe bucak saklıyorlar. Karantinaya alındım. Dışardan eve gelen, bit dedektöründen geçirilerek, parmak uçlarına basarak geçiyor salona. Dedektör annemin gözleri. Algıda seçicilik her zamankinden üst seviyede. Normalde tozları havada yakalayacak seviyede idi. O hafta pireleri ilk bakışta görebilir hâle geldi şahin bakışları. Keskin nişancı diye askere alsalar düşmanların şansı olmazdı. Düşmanlarımız benim kafamda. Bir ben bir de böceklerim aynı odada, diğerleri salonda. Salonda normalde oturulmaz, onun için de ayrıca heyheyler geliyor tepesine. Misafirlerin görüşüne her an çıkabilecek müze salonumuz ev ahalisi tarafından işgal altında. Aslında öteki odalar da hiç üç çocuklu bir evin odası gibi değil ama salonun yeri ayrı. Saçı uzun oyuncak bebeklerimi bile yanıma alamıyo-

rum. Ne olur ne olmaz. Gerçek kafa sanırlar belki Allah muhafaza. Çamaşırlarım için kaynar kazanlar kuruluyor. Bebeklerim o kazana düşerse yamulurlar. Kendi kendime oynuyorum. Hayal kuruyorum. Masal uyduruyorum. Bitler aralarında anlaşıp kanımı emme hakkını bir tanesine veriyorlar. O da kanımla o kadar besleniyor ki kocaman olup odayı dolduruyor. Annem içeri bir giriyor ki o da ne? Fantastik film mi çeviriyoruz burada? Ama Kafka yazmış buna benzer. Ben yazmadım. İntihal sanılır sonra. Oysa benim hikâyesimin ilham kaynakları capcanlı kafamdaydı. Saçlarım her gün iki kere özel şampuanla yıkıyor. Eczacı iki günde bir dedi ama olsun. Burnunu buruştura buruştura temizliyor annem saçlarımı. Dünyanın en pis mikrobu benmişim gibi. İnce dişli tarakla. Erkek tarağı. Kızıyor bana biliyorum ama kızdığı ben değilmişim gibi kızıyor. Kıyamaz. Onun kızının bitlenmesi durumuna kızıyor aslında. Her ne kadar böcek olan kafamdakiler değil de benmişim gibi davransalar da öyle ya da böyle önemli biri oldum evde. Evimizin tek ve en büyük gündemini ben belirledim. Özel şampuan, özel tarak, özel oda. Kafamda başımın etini yiyen böcekler geziyor. Bir de yavrularını bırakıyorlar. Yuva bellediler kafamı. Çok kaşındırıyorlar. İnce telli tarak acıtıyor. Tırnakların arasından gelen çıt çıt sesleri benim de midemi bulandırmıyor değil hani. Ama olsun. Annem dokunuyor ya başıma, çaktırmadan seviniyorum içten içe. İpek gibidir saçlarım aslında. Yumuşacık. Sarı sarı. Lüle lüle. Güneş bir vursa üstüne, hangimiz daha parlak bilinmezmiş. Yani öyle diyorlar. Annem çok seviniyor bunları duyunca. Saçlarımı o yaratmış gibi seviniyor. Ama okşamıyor. Annemin çok işi var, ondan vakit bulamıyor. Ama güzelce tarar, toka takar kızlara, Allah var. Ne de olsa onu temsil ediyoruz el âlemin içinde. Düzgün olsun diye iyice gerer, acır başımın eti. Gözlerim çekik çekik olur saçım bağlanınca.

En ufağın başına zıplamış biri. Bunca tedbiri nasıl aştıysa o bite madalya takmalı. Masalının kahramanı o olmalı. Ufaklığa içimden “Bu kıyağımı unutma, annem sayemde senin de başını okşayacak” diyerek baktım. Anlamadı. Küçük sonuçta. Kıyak tutmadı. Kahraman öldü. Okşanmadı başı. Oğlan olduğu için sıfıra vurdular saçını. Kökten çözüm. Kız olana sıçrasaydı durum çok fenaydı.

Annem bitlerle inatlaşıyor. Onlar mı güçlü, annem mi? Kıyasıya bir mücadele var aralarında. Ben bitlerden tarafım. Söylemiyorum tabi ki. Canıma mı susadım. Söylersem tarakla bir tane geçirir kafama. Diyemem ki “çok hoşuma gitti saçlarıma dokunman, ondan”. “Olur mu kızım öyle şey, ben tabi ki okşarım saçlarını” diyecek hali yok ya. Çok işi var. Nankörden girer, kıymet bilmezlerden çıkar. Onun için onur meselesi olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Devir benim devrim olmuş, taraftarlığımı içimde yaşıyıp her taranma merasiminin tadını çıkarıyorum.

Neziha güzel isim ama anneannem anne me koyarak iyi etmemiş. Biri paklamamış olacak ki kaynanası bir de Akkadın koymuş yanına. O kadar temiz ki annem. Temizlediği şeyleri de bir daha temizliyor. Ondan işleri hiç bitmezdi. Bir bebeğe niye kadın derler bilmem. Çocuk olamadan hatta bebek olamadan kadın olmuş annem. Daha emeklerken başlamış öteberiyi yerine kaldırmaya. Makbul olmanın yolu buymuş. Başarı buymuş. Hayırlı evlat olmak buymuş. Kadın olmak buymuş. Temiz olan şeyleri kırklarken zaten tertemiz olan çocukluğunu mu temizliyordu acaba annem? Bilmem.

Bir haftanın sonunda annem galip geldi bitlere. Ne sanıyordu ki zaten bitler? Gururla hazırlanmış bir paket gibi sunuldu insan içine. Son pire ölürken, sağ gözümün kenarından bir damla yaş indi. O gün, bugün annem bir daha başımı okşamadı...

Annemin çok işi var.

GURBETE SİTEM

Ah gurbet

Zalim gurbet!

Senin verdiğin dert-keder yetmedi

Bayramı da alırsın yanına

Bu ne insafsızlık!

Hiç düşünmez misin ki bu garibin yüreği hasrete dayanabilir mi?

Gurbette bayramı, bayram gibi yaşayabilir mi?..

Ah gurbet

Zalim gurbet!

Söyler misin bana?

Anasız, babasız, eşsiz, dolsuz bayramı nasıl kutlayayım?

Nasıl sevineyim?

Nasıl mutlu olayım?...

Gurbette bayramı nasıl çekilir kılayım?

Ağlayan yüreğimi nasıl susturayım?

Neyle avutayım?..

Hazan çökmüş gönlüme,

Nasıl muştulayım baharı?

Gurbet! Hadi söyle bana!

Sen umarsızlığımı bir reçete yazabilir misin?

Renksiz hayatıma renk katabilir misin?..

Ah gurbet!

Zalim gurbet!

Hasret ateşinde yanan yüreğimi bir de bayramla harladın ya!

Bittiğimin resmidir.

Senden de hayattan da davacıyım

Her dem ölümü yaşıttınız!..

Hızır İrfan ÖNDER

CEVAPSIZ BAZI KALPLER

Kübra KIZILTOPARK

Kütüphanelerin yerlerini hep sorgulamıştım. Şehrin merkezinde gürültünün göbeğinde, sessizliğin kalbinde mekânlardı sanki. İnsan daha ıssız daha sakin yerlerde olmasını bekliyor aslında. Nedensizce hep yeşillerin arasında, belki bir göl manzarasında içerisi sımsıcak hayal ederdim kitap cennetini. Onlar inadına der gibi yaşamın içinde. Hem de tam kalbinde. Ulaşımı kolay erişimi basit yerlerin göbeğinde. İlginç mekânlar. Birbirinden farklı kitaplar gibi birbirinden farklı kütüphaneler.

Bu şehirde çok güzel diyebileceğim pek bir anım da yok aslında. Her köşesi de kötü anılarıma ev sahipliği yapıyor. Her şey yoluna girecek derken yollar bir bir yok oluyor. Yardım isteyen dünya, bir çocuğun gözünden bakıyor hayata. Bakarken iyi şeyler arıyor gözleri. Bulur mu? Bilmeden bekliyor. Bakıyor.

Bilinen var olanlara karşı, bilinçli nesilleri büyütüyor yıllar boyu şehirler. Tam da o yılların içinde olduğumuz zaman da o çocuğun gözünde iki farklı dünya resmediliyor bugün. İkiye bölünmüş dünya hem de. Tam ortadan. Kuzeyden güneye bölünmüş bir dünya. Yeşiller maviler ve renk cümbüşü bir tarafa hâkimken, diğer taraf siyahlar kırmızılar ve çocuk gözünde karanlık olan her ne varsa o renk.

Bugün bir çocuğun gözünden geleceği görüyoruz biz. Bugün bir çocuğun gözünden hayatı görüyorum ben. Harekete geçmekte geç kalma-

dan bugün için yapılacakları görüyoruz. Yardım bekleyen dünyayı ama aslında en çok da kendimizi görüyoruz. Ekilen tohumların filiz halini, geleceği görüyoruz. Her çocuk bugünün, her genç bugünün ve her insan da bugünün lideri aslında. Dünya bizsiz var olsa da biz dünyasız var olamayız. Yeni yollar ararken de yeni yıllara

koşarken de dünyayı renk cümbüşüyle donatan kalplere ihtiyacımız var. Çeşitlilik dolu kitaplara ihtiyacımız var. Çok geç anladım ben.

Benim saçımın beyazı yaşımdan çok. Bir gün hayatımda yolunda gitmeyen bir konu için bir yalan söyledim. Ama pek de pembe sayılmazdı. Çocuk yanımla kendini kandırdı o gün. Hoş fazla

yalan da değildi ama işte adı yalan. Sonra çok geçmeden o yalan gerçek hale geldi. Hem de hiç öyle olmasını istemezken. Evrenin bana bir mesajı vardı resmen. Asla söylemediğin yalanları yine söyleme diyordu sanki. Kalbine dön bak. Aydınlık kalma mücadelesi veren yanına.

Senin söylediğin her yalanda ben onları gerçek kılacağım der gibiydi hayat. Bir manzara ya bakan pencere bugün kıymetsiz. Kulağımdaki müzik boş. Hissiz. Üzgün her şey. Geleceği göremediğim günleri yaşarken, meğerse bir saniye sonrasını da görememek diye bir şey varmış. Anladım. Çok geç oldu mu? Ya da hala erken mi? Bilmiyorum. Bilinmezliklerin dünyasını yaşarken yine bilmiyor unutuyorum hep.

“Gözlerine bakınca kalbini gördüğüm bir kalp arıyorum. Yüreğime iyi gelen yanımla arıyorum.”

Hecelere bakıyorum. Anlamlara. Sözcüklere. Bazen kitaplara işte. Ya da kapaklara. İnsanların yüzlerine bakıp kalplerini anlama çabama benziyor bu da. Hissetmediğin duyguları yaşamaya çalışırken de hayat zor diyorlar. Var olanları saklamak zorunda olmak daha da zor.

Çocuk kalan yanıma acıyor bugün. İnat edip hayata, ortaya, dünyaya çıkmak istiyor bugün. Geçen zamanı yakalamaya bugüne gelmek istiyor. Kötü olan dünyaya bir umut. Çocuk kalan yanıma dedim ya hani bir kırmızı pullu çantayla mutluluğu hissediyordu o. İsteklerimin bir karşılığı var dediğim mutlu olduğum günler vardı ömrümdə. Pulların yansımasından kendimi gördüğüm gezmeye gitsek de çantamı taksam diye heyecanlandığım günler. Çocuk akıyla, kalbiyle umuduyla geleceğe baktığım günler.

Ama ben kendini bilen bir kalp arıyorum. Kendi iradesi dışında bir şeyleri yapmaktan hiç bir zaman mutlu olmayan. Erken kalkmayı günü kendine ayırmayı hep seven o kalbi. Kütüphanelerin yerlerini sorgulamayan, açan bir "Cam Güzeli'ne" gözü gibi bakan bir kalp. Gözlerine bakınca kalbini gördüğüm bir kalp arıyorum. Yüreğime iyi gelen yanıma arıyorum.

Yıllarca bir camın arkasında kendi hayatına bakmış. İhtiyaç duyduğu en önemli yaşam kaynağına hep bir adım uzak kalmış yanıma. Bugün ki görüş bugün ki bekleyiş bugün ki bakış her şeyin bir cevabı olduğunun kanıtıydı aslında. Bugün gördüğü hayatın görünmez camını kırdı o. Görünmez perdesini yırttı o aranan kalp. İnatla rengine yakışır çiçek açacaktı. Yapraklarına verdiği güçle savaşmak için o bir adımı atmış elini bana uzatmıştı.

Sessizlikle kendiyi kalmayı seven o çocuktum ben. Kütüphaneleri hep o yüzden çok sevdim. Nerede olduğunu önemsemeden, anlamına hayran bir çocuktum ben. Şehrime bakmadan seven. Anılara aldırış etmeden yaşamaya çalışan. Bilmediğini bilen, aradığını bulandım.

BİR ŞUŞA VAR

Bir Şuşa var, otuz il xəyallarda dolaşdı,
Bir Şuşa var, bu gün gəlib
varlığına qovuşdu...

Bir Şuşa var, hər ağacı,
hər daşı da tarixdi.
Bir Şuşa var, sevinci də,
göz yaşı da tarixdi...

O Şuşa ki otuz il,
məhbus idi, əsir idi...
Başı üstə qara duman,
ayağında zəncir idi...

O Şuşa ki otuz il
Ayrı düşdü anasından,
Xarı bülbül qərib düşdü
Oz isti yuvasından...

Nəhayət ki cuşa gəldi ərənlərin igidlərin,
Son bir dəli həmlə ilə
Titrətdilər göyü yeri...

Göyə qalxdı atəş səsi, igidlərin nəbəsi,
Nəmərd düşməni bu torpaqda
Axır verdi son nəfəsi...

Bu gün bizə zəfər sözü Şuşa adıyla qoşadı...
İndi hər gün bir qələbə,
İndi hər yer Şuşadı...

İlqar FƏHMI

SESSİZ DERVİŞLERİN DİLİ...

Şadırvan sakini güvercin,
Işıl ışıl gözler...
Yağmur yedi kat yürek,
Seyyaha rehber sözler...

Yıldızlar siyah yeleli küheylan,
Zirvede coşkun nehir,
Düşman her yanı hançer,
Dilinde dostun zehir...

Tabiat haliyle naif
İnsan eşrefi fani
Kuş tüyünden hafif
Ecel gizli ve ani

Nisan yağmuru aşk,
Gök, yüzünde kül...
Ömür, hüznün son basamağı,
Adı konmamış çiçek; şiir...

Gün avize
Bilge karanlık
Zindan zindan içre
Yüreğe mahpus ışık...

Mucizeler sıradan
Zamane turkuaz
Mevsimler yediveren
Ebediyet, biraz...

Dilde sarnıç kelimeler,
Eski düşler sedeflerde...
Dalların nihayetinde tomurcuklar,
En güzel çiçekler ellerinde...
Dağ yamaçlarında yıldı atları,
Ne kadar ıssız şehirler...

Sır afitap,
Halaskar ecza...
Yaprak çiğ
Misafir nar ı beyza

Çınar süt beyan,
Rüzgâr kör kütük...
Yazgı yaralı, derin...
Çehre solgun ve yitlik...

Türkülerde allı turnalar,
Şehrin üzerinde gök, çiçek...
Dua insanın kadim sığınağı,
Alın yazısı çetrefil hasret...

Abı hayat bade
Alınlarda ferman
Didem ciğerpare
Ateş dide i giryan

Gece buzdan bakış,
Çamların dili kar...
Selvilerde yakarış,
Pür hüznün lâleazar...

Su gibi azîz bülbül nağmesi,
Sabır sandıklarda inci,
Kıyıları kutsayan dalgalara sena,
Denize uzaklığın en vahim resmi...

Temmuz kara kış,
Vitrinlerde rutubet...
Her yer aynı, aynı düş,
İçinde hep bir gurbet...

Gözlerde terk-i can,
Dünya gölge vasat...
Ömür diyar ı hazan,
Mesafe, hayat memat...

Akşam sükûtu sağma atlası,
Telaşe sarılı münzevi kuşlar...
Zülûflerin şiire yol haritası,
Geceye teşne aşiyen düşler...

Sokak ıssız kalabalık,
Rüzgâr bikes, meflûç...
Türkü hasrete tarik,
Yaşamak en büyük suç...

kelâm üzeri giz,
Yalnızlık bükülmez bilek...
Yerde gökte ne çok iz,
Asumana dek dilek...

Ağaç kökünde can
Söz lal i revan
Zaman mütemadiyen,
Tevekkel esbabı nüzul...

Kan kadehin dibi,
Göz gördüğünden beri...
Bir Allah sahibi,
Bir de peygamberi...

Oda soğuk yaban
Bahçede biçare çınar...
Ne bir sesini duyan
Ne de bir seslenen var...

Burhan KALE

Kör leş – medik leri mizden misiniz

Sen konuşursan aşka vuslat tebarüz etmeyebilir
 Diyalektik olarak bu
 Sayın yargıç şapkası, ve birbirlerine kitaplar okuyan kızlar
 Bir vapur onun için salt gerçektir
 Suskunluğu kırmızı düşürür
 Pencereden topluma bakılır

Yargıçlar bıyıklı ve yasalara gitmek isterler
 Kocaman kocaman açarlar gözlerini
 Oturdıkları yerde yasaklar

Soyut bir mayıstı, 0 45 aldım kendime
 Tükenmiyordu İstanbul, tükenmiyordu Laleli
 Beyoğlu tükenmiyordu
 10'a dair konuştum, her şeyi anlattım
 0 45 İspanyol mavzeridir
 Aldım kendime

Bundan 5 dakika mukaddemdir şiir yazıyorum
 Usul usul, modern modern
 Kendimi yanılmazdan işliyorum, hangi beyin oğlu kuş uçuyor
 Göğü kim gürlüyor?
 Soruyorum kendi hizamda buradayım
 Marifet ilk önce okuldan dönerken
 Yağmura hep abla derdi
 7. Nisan günü 10'a "merhaba kızım" dendi
 Yanımda 0 45 vardı, aldım ya
 Çok İspanyol şarabın önünde, Lorca taklitten muaftı, beynelmilel vardım
 Durup konuşup susup söyledim
 2022 kere muntazaman mayıstı
 Sabah olunca herkes birbirini anlamış gibi yapıyordu
 Üstte kaldım, intihar etmedim
 Yasaklardavardı.

Ali TACAR

ÖNCE ZAMBAKLARI ÇALDILAR

İlkay COŞKUN

“Önce Zambakları Çaldılar Uykularımızdan”, Şair Nuray Alper’in 2011 yılı, Akçağ Yayınları aracılığıyla okurla buluşturduğu şiir kitabı. Ayrıca şiir dosyası olarak, 2010 yılında ödül almış bir eser. Kırk civarında şiirin yer aldığı kitap seksen sekiz sayfa hacmindedir. Şiirin birçoğunun geleneğimizin, kadim kültürümüzün izlerini taşıdığını ve beslendiğini görmekteyiz. Kitap ismini, üçüncü sıradaki şiirin isminden almaktadır. Ayrıca bazı şiirlerin çok uzun olduğunu görmekteyiz. Bu uzun şiirlerin bir kısmının yarışmalarda ödül almış olduğunu düşünüyorum. Şiirlerin içeriğine bir yolculuk yapalım buyurunuz.

Hece, aruz vezniyle ve serbest tarzda şiirlerle beraber gerek tarz gerekse de farklı içerik olarak harmanlanmış şiirler olduğu görülmektedir. Bununla birlikte farklı temalarla ve ödüllü şiirlerle beraber daha çok aşk şiirlerinin baskın olduğunu görmekteyiz. Aşk, şiirlerde daha çok bir harç vazifesi görmektedir. Şairin aşkla kaleme aldığı, fikirleri ve düşünceleriyle mecz ettiği şiirler olarak nitelendirsek daha yerinde olur. Başka bir taraftan sırtımızdaki yükleri bir bir sıralar ve isimlendirir şair şiirleriyle. Yüzyılların yükünü taşıyan sırtımızın muhkemleşmesi boşuna değildir elbet. İstanbul’un, Osmanlının simgesi olan çınarın, yere sağlam basıyor olması büyük bir değer olarak hayatıyetini sürdürecektir. Dertlerle dertlenerek bu sağlam bilinç ilelebet yaşayacaktır.

Özellikle kimi tanınmış ikinci yeni, günümüzün tabiriyle modern tarzda şiirler yazan şairlerin en azından

bir kısmının, divan, aruz ve hece şiirleri, geleneğimizden gelen şiirleri ve şiir anlayışlarını çok iyi bildikleri söylenir ama bu türlerde pek ürünlerini göremeyiz. Bu kadim kültürümüzden gelen şiir altyapısından beslendiklerini söylerler. Bunun yanında Şair Nuray Alper’in geleneğimizde olan şiir tarzlarında ürünler verdiğini bu kitapta görmekteyiz. Bu bağlamda Şair Nuray Alper’in bu kitaptan sonra yazdığı şiirlere ve bu kitaptaki şiirlere bakarsak bu farklılığı görebiliriz. Seçilen kelimelerde, anlatımda, geleneğimizin izlerini ve örneklerini görmekteyiz. Hece şiirleri 7’li, 8’li, 11’li ve 14’lü hece ölçüsündedir. Şair, kimi şiirlerini, değer verdiği kişilere ithaf ettiğini görmekteyiz. Ayrıca “Nemnâk bakış, mestâne kuşlar, meknuz, gül-i hamra, hazaren” gibi kültürümüzden gelen birçok az bilinen kelimelere de şiirlerinde yer vermektedir şair.

Şair, İstanbul’a özel bir yer ayırmış şiirlerinde. İstanbul şehrengizi diyeceğimiz birçok şiiri okuyoruz kitapta. “Ayasofya, Üsküdar, Çamlıca, Kız Kulesi” gibi İstanbul’un birçok köşesini şiirlerde

A•KALEMLER

görebilirsiniz. Ayrıca Mekke, Medine, Taif, Gazze, Urfa, Harran gibi gönül ve bizim coğrafyamızdan da birçok mekânın ve değerini izini sürer. Şeyh Galip, Hz. Mevlana sözlerine göndermelerde bulunur. Çok geniş bir perspektifte İstanbul'u ele aldığı, "Şehr-i Aşk'ta Bir Fasil" şiirinin son bölümüne bir bakalım. "...hattatın el izinde nakkaşın yanan sırrı/ ört simânı geceyle/ güneşler kıskanmasın/ İstanbul, el yazması mahbubum/ neşve neşve naz/ alnımda şeref, yurdumda yaşamak/ mahpus bakışlarımı süsleyen şehnaz/ İstanbul/ biçâre nefesime sığmayan vuslat/ şehr-i aşk" (sayfa 21) Başka bir yerde, "Portakal Ağacı" şiirinde İstanbul şöyle anlatılır. "...anların asırları vurduğu ayrılık çemberinde/ İstanbul gibi bakma bana/ kor-karım/ ağlarken susmamaya..." (sayfa 66)

Daha çok beğenerek okuduğum bazı şiir bölümlerini buraya taşımak istiyorum izninizle.

- * "...mevsim edep, yer hayâ; gökyüzü nârdan duman" (sayfa 22)
- * "...hangi suyun ağrısı çöl..." (sayfa 27)
- * "...bir çivi kaç kurşun yaralar?..." (sayfa 36)
- * "...nerde Meryem sızısı?..." (sayfa 44)
- * "...ateşle yıkılan su'yu alnımda..." (sayfa 46)
- * "...çığ gibi sitemdi içimde şehir/ kurumuş güvene şifalı nehir/ senetken yarama o gizli mehir/ imzasız fermana ölgün dediler..." (sayfa 48)
- * "...suyun nabzını tutup ateşin ikrârında/. ey aşk'ın boy aynası; ver beni, kendini al..." (sayfa 56)
- * "...Kendim, bulmasa da beni/ Sevr gizle ellerimizi..." (sayfa 58)
- * "...sokaklara sürdüğüm yarım oyunlara" (sayfa 82)

En çok beğendiğim şiirlerden biri olan "O'na" şiirinin bir bölümünü buraya almak istiyorum. Şöyle ki:
"...hedef ki; menzilin hasret zulası/ gülüşü İmkânsızın imkân sılası/ Türküm depremlerin bitmez dolusu/ zikrimi zikreden kanı gösterdin// elem gölgesinde bir koyu çağrı/ yetiştirdi başıma merhamet bağı/ irkildi uykudan uyanan ağrı/ yoluna düştüğüm zanı gösterdin// bir seldi içimde değere reva/ ummandı gözümde derdime deva/ sonsuz öyküm dedim; buse-i neva/ yâr diye andığım canı gösterdin..." (sayfa 10)

Son tahlilde, tennuresini giyinmiş bir derviş edasında yazar şair. Yazdıkları derinliklidir ve sükûtu barındırır. Konuşanı değil susanı dinleyip zikreder ve lirik duasını yapar. Dervişan meclisinden ses verir. Hilm ile bakar dünyaya, daha çok Müslümanca bir bakıştır bu. Gönül coğrafyamızda yaşadığımız birçok sıkıntıya dikkat çekip acıları duyumsatır bir taraftan. Bu durum, İsmet Özel'in, "toparlanın gitmiyoruz" anlayışını imler ve kılıçları kuşanmış olmanın sorumluluğunu taşır. Ah bir bilsek! Şevkle, takatle, bilinçle ve aşkla böyle güzel şiirler yazılması gerektiğini...

12.04.2022

ÖLÜMDE VAR BU DÜNYADA

Işık TEKİN

İLAHİLERİN EFENDİSİ:

YUNUS EMRE

Ben yürürüm yana yana
Aşk boyadı beni kana
Ne akilem ne divane
Gel gör beni aşk neyledi

Gâh eserim yeller gibi
Gâh tozarım yollar gibi
Gâh akarım seller gibi
Gel gör beni aşk neyledi

Ruhları alevler ile ısıtan bir göz, kalpten
kalbe görünmeden insanların kulaklarına Ezanlar
fısıldadı.

Yunus Emre, İnsan-ı Kamil-i katıksız bir
yolda ağırlar. Hak'kına kavuşma aşkı ile yanar.
Ölümde var bu dünya da oysa 'dünyayı terk bü-
tün ibadetlerin öncüsüdür.' Der.

Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanarım dünü günü
Bana seni gerek seni

Yunus demek Allah'a iman demektir.

Yunus Allah âşık-ı bir VELİ idi. Allah çılgılığı
tasavvuf ile hayat buldu. Çünkü onun için dünya
bir kavga yeri değil barış yeridir. Bu yüzden '
yaratılanı severim yaratandan ötürü' diyecek
kadar da ulvidir.

Sordum sarı çiçeğe
Annen baban var mıdır?
Çiçek eydür derviş baba
Annem babam topraktır.

Hak La ilahe illellah
Allah La ilahe illellah

Yunus ömür temrinini varlık birliğinde
ararken mısralarını tasavvuf ile buluşturdu. Çalı-

şarak, ilim irfan içinde geçen hayatının bilinen
küçük bir anısı şöyle gerçekleşmiştir:

Yunus Emre'nin köyünde kıtlık hüküm sü-
rüyordu. Halk, Hacı Bektaş-ı Veli'den buğday
getirmesi için Yunus Emre'yi seçti. Yunus Emre
Hacı Bektaş-ı Veli'nin yanına geldi.

- Ne istiyorsun Yunus Emre?
- Buğday istiyorum Hacı Bektaş-ı Veli
- Himmet mi istersin, buğday mı? Yunus Emre
- Çocuklar aç, himmet karın doyurmaz, ben
buğday istiyorum.

Buğdayını alan Yunus Emre köyüne dönerken
yolda pişman olup Hacı Bektaş-ı Velinin huzuruna
tekrar çıktı.

- Ben buğday istemiyorum. Himmet istiyorum.
- Onun zamanı geçti Yunus Emre...

Ve 18 yıllık müritlik bu şekilde vesileyle şa-
yan olur.

'Mülk-i beka'dan geldim fani cihanı neyle-
rim?'

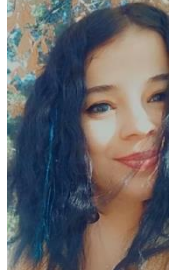
İnsanlık, doğruluk mertebesinde ant içmiş
halk şairi, erkânı insanlığa ermiştir. İnsanlığın
kemali nedir düşüncesinde 'ben bilmem' sözüyle
öğrenmenin sonsuzluğunu kalbimize açmıştır.

**Bir kez gönül yıktın ise,
Bu kıldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi,
Elin yüzün yumaz değil**

Allah'tan geldi. O'na dönmek için koca
cihanı küçümsedi. Günah korkusu, insan sevgi-
sinde; ahiret sorumluluğu tasavvuf bağında, Al-
lah'a iman aşkı ile secde ederek İslam'ı yaşayan
büyük Türk ve Müslüman'dır YUNUS EMRE!

KİBİRSİZ MERHAMETLİLER

Kıymet KALFAT

Bazı insanlar arızalarla doğardı analarından. Biyolojik olmayan bu arızalar, genellikle ruhlarda olurdu. Boşuna yazılmamıştı onca kitap ve yapılmamıştı onca araştırma, psikoloji üzerine. En kalın kitaplar ve en zor alınan diplomalardan biridir insan psikolojisi. Diplomasız atalarımızın bile birkaç kelamı olmuştur konu dahilinde. 'Merhametten maraz doğar.' Arızadan ancak arıza doğardı. Ruhu sakat bir annenin yetiştirdiği çocuğun da sakatlanan bir ruhu olur. Kambur anne öyle değildir misal, o annenin çocuğu illa da anasından almaz duruşunun yamukluğunu. Beden başka ruh bambaşka. Bir ruhun tamiri, yalnızca masallarda olur. İki damla yağla iyileşen Oz Büyücüsündeki Teneke Adam değildir insanoğlu.

Elimizde iyileştirici bir iksir olsa, değer mi tüm insanlığın ruhunu iyi yapmaya? Her ruhun iyi olması dengeyi bozmaz mı? Bozulan denge yok etmez mi dünyayı? Peki, dünya yok olsa içimiz acımaz mı?

Acır elbet, zira küçücük şeylerin saklandığı, onları bulmasını bilene cennet olan bu dünya dönsün. Dönmeli. Kötü ve iyiyle, aynı anda ve durmadan kendi hızıyla. Denge kurulmuş. Dengeyi bozmaya çalışan yine insanoğlu, o çok bilmiş edasıyla merhamet denen güzelliği bile zıvanadan çıkarmış. Neden mi? Kendini kutsamak için. Ben öyle mükemmelim ki affediciyim en affediciyim, öyle ki kendimi unuturum merhamet ederken. Kendini yok sayarak başkasını var

eden birinin samimiyeti şüphelidir. İşkillenmeli bu durumu gören kibirsiz merhametliler. Zira gerçek merhamet insanın önce kendine duyması gereken bir duygudur.

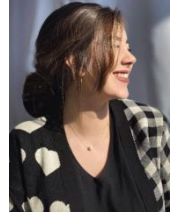
Kendine merhamet etmeye başladığın zaman arızalı ruhuna şifa bulursun. Sahte ve coşkulu ötekini iyi etme yanılgısına düşmezsin ve özünden uzaklaşmazsın. Özün izini kaybedersen güzellik seni terk eder. Oysa güzelliktir tüm karanlık kapıların anahtarı. Ve bu anahtarı dipsiz kuyuya atan yine sahibi olur. İçine bakmaya bakmaya yürürken yaklaştığı kuyuyu görmez. Ve ancak dipten gelen düşme sesiyle anlar neleri kaybettiğini. Bazı kayıpları en hassas detektörler bile bulamaz. O yüzden kaybedilmemesi gerekenleri elinde tutmak dahi kazanmaktır.

'Kazan ya da kaybet' üzerine kurulan yeni sistemdir kafaları karıştıran. Kazanırken kaybedilenlerden, kaybederken kazanılanlardan bahsetmezler test kitaplarının çoktan seçmeli sorularında. Açık uçlu cevapların olmadığı yerde, ihtimaller Kaf Dağı arkasındaki söylencelerden öteye geçmez.

İhtimallere tutunan yeni bir grup doğuyor güneşin rahminden ve gökyüzünün soyundan. Onların ismi *Kibirsiz Merhametliler*. Büyük büyük lafları olmayan, önce kendine duydukları şefkati perçinleyip ardından isteyene ve ihtiyacı olana sunarlar bu lütuflarını. Çünkü değişmeden güzel dünya kendi dengesinde, kendi hızında.

VAZGEÇMEK DE SEVDAYA DÂHİL

Selin Meriç ÜNAL

Vazgeçmek...

Bazen kendinden, bazen karşıdakinden, bazen de hissettiklerinden. Vazgeçen özgürleşendir. Kötü enerji verenlerden, kirli zihinlerden, sevgisini ve şefkatini esirgeyenlerden arkanıza bakmadan kaçın. Kaçın ki tünelin sonundaki ışığı görün. Gözlerinizde hüzne sebep olan, kalbinizi üşüten ne ise kim ise ondan vazgeçin. Aynı yerde takılı kalanlar hayatı kaçıranlardır. Siz hayatı kaçırmayın. Zamanında cesurca davranıp vazgeçemeyenler ileride kendini kaybederler. Ve bu hayatta insan kendini bir kez kaybederse bir daha hiçbir şeyi bulamaz.

Bazen tazelenmek için terk etmesini bilmek gerekir. Bitirmesini bilmemek ya da bitirememek özel hayatımızda yakamıza yapışan bir zulüm olur. Ne kadar çıkmaza dönüşse de bir türlü vazgeçemediğimiz ilişkilerimiz, davranışlarımız hep bitirmesini bilememekten kaynaklanır. Yaşantımıza değişimi getirebilmek ve yenilenmek için hem cesarete hem de bir nebze mantığa ihtiyaç vardır. Duyguların peşinden gitmek anı yaşarken keyif verse de sonuçları bazen üzücüdür. Biraz bilgelik hayatı kurtarabiliyor.

Doğruyu gördüğü ve bildiği halde vazgeçemeyen insanlar da vardır. Bu insanlar bir türlü düşüncelerini hayata geçiremezler. İçlerinde bir şeyler engeller onları. Doğrunun ne olduğunu bilseler de, mesele yapmaya gelince dehşete düşerler. Kimi zaman eşiğine kadar gelirler, ama sonra vazgeçerler. Bazı mazeretler bularak kendilerini kısırdöngüye hapsederler. Bunun birçok sebebi olabilir. Değişimden ve değişimin getireceği yeni şartlardan korkmak ve durumu yönetememe endişesiyle vaz-

geçmekte zorlanırsınız ve mevcut düzene devam ederiz. Çeşitli bahanelerle de kendimizi ikna ederiz.

Konfor alanımız bize oyun oynamaya başlar. Vazgeçmenin zayıflıkmiş olduğunu düşündürür. Her ne pahasına olursa olsun vazgeçmemekte o kadar diretiriz ki zamanla korktuğumuzdan da zayıf duruma düşeriz. Konfor alanından çıkmayan kendini geliştirmeyendir. Hepimiz sabredeninin sonunda kazanacağına inanılarak eğitilmişizdir. Katlanmayı, fedakâr olmayı ve affetmeyi sadece güçlü insanlar başarabilir zannederiz. Bir ilişkiyi bitirememek, başarısızlığı kabul edememek ve her ne pahasına olursa olsun devam eden de mücadeleci gibi gelir. Oysaki yeterli çabayı ve emeği verdikten sonra vazgeçmemek kocaman bir yenilgidir. Hem de hayata karşı. Karşılığında kaybettiğiniz şey ise zamandır.

Çok derinlerde uyuyan duygular vardır. Ne zaman uyanacağı belli olmayan. Mesela korku. Biz farkında bile olmadan harekete geçerek bizi vazgeçmemiz gerekene daha da bağımlı bir hale getirebilir bazen de tam tersi kolayca çekip alabilir. İhtiyacımız olan şey ise, değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenmemiz için sabır; değiştirebileceğimiz şeyleri değiştirebilmemiz için cesaret ve bu iki durumu birbirinden ayırt edebilmemiz için bilgelik. Aklınız sizde kalbiniz sevdiklerinizde olsun. Şairin dediği gibi olmuyor bazen bir mısra daha söylersiniz ama hiçbir şey düzelmez. Boş verin. Gülmeyin.

HİÇLİK MAKAMI

Ayşe ALGÜN

Kanar Asude bakışlarım avare...
 Ben ben değilim aşk ehline düşenden beri
 Gönlümün bülbülü sus payı verilmiş bir pervane.
 Beni bana bırakma düşerim yüreğinden, paramparça olur hayallerim...
 Beklerim gelmeyen mektubunu, buruşturup atılan sözler kâğıttan gemilere dönüşür.
 Akranlarım haykırımlarımı isyan zannederken, kırılmış bir öykünün parçalarıdır...
 Kendimden vazgeçip boyumdan büyük laflar etmeyi bırakalı, hayli zaman oldu.
 Yasaklı düşlerin sabahında gözlerimi açıp dünyaya, tanıyamadığım gülüşlerin esiri oldum..
 Sersem süzülüşlerinde demlenirken, hüznümün yarım kalmış satırlarını ezberliyorum.
 Acı çığlıklar ile kesiliyor sesim soluğum elim ayağıma karışıyor
 Ruhum sendeleyip mumun titrek alevinde matemini tutuyor...
 Çıkmazlarında koşturup yokuşlarında nefes nefese bekliyorum hayatın dokunuşunu.
 Tat vermiyor anılar, yetmiyor yerine koymalarım beni sen, seni ben yapan yanlarım...
 Yolculuk var... Camların ardında anılar yol yordam bilen mesafeleri ayrılıkların...
 Uzakların seslenişi hani o kavuşma anlarının mahşeri hesaplaşması...
 Berrak hayallere bıraktım gidişini, yıllar yılı gözlerimde biriken yağmur sağanakları...
 İçimden kopuşunu yaralarını anlatamadım karanlık yürekli, karanlık bakışlı gözlere...
 Yol yordam bilerek uzakların seslenişini ölüm gibi ezberledim.
 Derin bir ölüm gibi sarınca yokluğun, sarışın kederler kucak açıyor yalansız
 Kaf dağını aşarak akşam kızılığında hasretle izliyorum harap olmuş kahırları...
 Kaybolan benliğimin yitiminde gökyüzü kadar selam verip kuşların kanadına
 Kaybolman lazım...
 Umudun olduğu her yerde aramalıyım seni önce hasretten ölüp ölüp dirilip
 Yeniden gün doğumunu beklemeliyim.
 Yerini doldurmuyor hiç bir ihanet hiç bir kahr
 çare bulunmaz bir dert ki inletiyor tüm çığlıkları..

22.10.2021

A•KALEMLER

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi (Şiir Vakti Ekidir)

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

ISSN : 2147- 2203

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Yıllık Katkı : 120 TL.

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Baskı : Geçit Ofset

Tel: 0507 887 17 91

Satış : www.epazardanal.comKamu kaynaklarından abone kaydetmez.E-posta : akalemlerdersisi@gmail.com

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No:4/B-C Melikgazi - Kayseri

